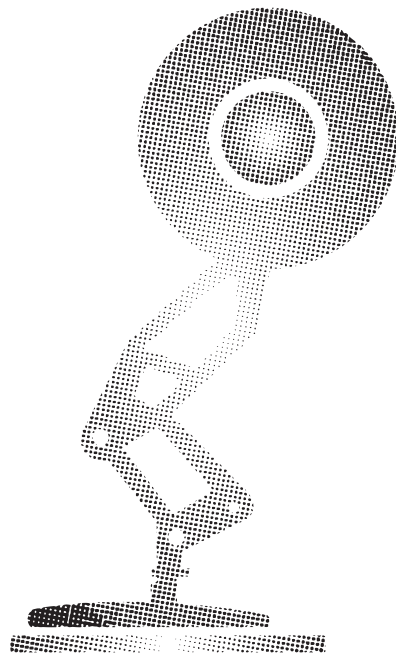


Планета Ріхар



[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Відгуки про книжку «Планета Pixar»

«Чарівно... Те, що робить внесок Леві справді особливим, – не заглиблення в суть давно порушеної теми, а вміння автора перетворити свою особисту історію на механізм, який відкриває новий вимір... Здатність Леві залишатися спокійним і не втрачати ясний погляд перед обличчям виняткових особистостей та викликів у бізнесі втілюється у свіжій, ба навіть елегантній оповіді... Сила письма Леві та успіх його управління компанією *Pixar* ґрунтуються на спільній особистій якості, яка проступає з перших сторінок “Планети *Pixar*”, – скромності».

New York Times

«Чудесна, несподівана розмова на теми, яких рідко торкається бізнес-література. Леві – поодинокий гуманіст у світі фінансів і технологій. Описуючи, що відбувалося іще ДО виходу компанії *Pixar* на IPO і ДО випуску “Історії іграшок”, він відтворює нестійку й чарівну робочу ситуацію в динаміці – так, що будь-хто, захопаний у свою (складну) роботу, здатен це оцінити... Читати про те, як Леві справлявся з функціями посередника, пізнавально й надихаюче... Ця чудова книга – про фінанси і творчий геній, про гармонію робочого процесу та удачу... Немалі надбання як на одну книгу, присвячену вже дуже добре висвітленій проблематиці, від автора-новачка, за плечима якого досвід юриста й фінансиста... Життя, безперечно, це щось більше, ніж бізнес, але зовсім небагато книг так гарно пишуть і про те, й про інше водночас».

Fortune

«Нащо воно тобі?»

Якось у пообідню пору одного листопадового дня 1994 року в моєму кабінеті задзвонив телефон. Я був фінансовим директором і заступником голови правління в *Electronics for Imaging* – одній із компаній Кремнієвої долини, що розробляла продукти для галузі кольорового цифрового друку, яка стрімко розвивалася. У містечку Сан-Бруно, розташованому в Каліфорнії поблизу аеропорту Сан-Франциско, стояв ясний і прохолодний осінній день. Я підняв слухавку, навіть не здогадуючись, хто б це міг бути. Найменше очікував на розмову зі знаменитістю.

– Вітаю, це Лоуренс?

– Так, слухаю.

– Це Стів Джобс, – промовив голос на тому боці дроту. – Кілька років тому я побачив ваше фото в журналі й подумав, що одного дня ми будемо працювати разом.

Навіть у ті дні, коли крах Стіва Джобса був улюбленою темою всієї Кремнієвої долини під час балачок за обідом, неочікуваний дзвінок змусив мене сторопіти. Може, Стів уже не був настільки потужною фігурою, як до його безцеремонного звільнення з *Apple* десять років тому, але наша галузь ще ніколи не знала більш харизматичної постаті. Я не міг упоратися зі сплеском хвилювання від усвідомлення того,

що Стів не лише знав, хто я такий, але навіть зателефонував мені.

— У мене є одна компанія, про яку я хотів би вам розповісти, — повідомив він.

На гадку мені відразу спав *NeXT*. Він хоче поговорити про *NeXT Computer*. Найсвіжіша Стівова авантюра, як припускали, його довгожданий другий акт, став знаменитим завдяки примітним графічним робочим станціям кубічної форми. Втім, подекували, що під компанією вже захитався ґрунт — особливо після того, як нещодавно їй довелося розпрощатися з виробництвом комп'ютерів. Мої думки помчали одна поперед одної: він хоче перезапустити *NeXT* — це може стати захопливим викликом.

Але наступна репліка заскочила мене зненацька:

— Компанія називається *Pixar*.

Не *NeXT*. *Pixar*. Що воно взагалі таке — цей *Pixar*?

— Звучить цікаво, — сказав я, не бажаючи виказувати, наскільки мало знаю про *Pixar*. — Хотілось би почути більше.

Ми домовилися про зустріч.

Коли я поклав слухавку, першою реакцією був шок. Дзвінок від Стіва Джобса — як грім серед ясного неба! Я був приголомшений. Проте трепет першого враження швидко зник. Побіжне вивчення ситуації показало, що доля *Pixar* була складна й заплутана. Стів придбав компанію, коли вісім років тому Джордж Лукас відділив її від *Lucasfilm*. До сьогодні, очевидно, Стівові довелося зробити вливання в проєкт мільйонів доларів — у надії на те, що вдасться створити комп'ютер для обробки зображень високої якості та супровідне програмне забезпечення. Результат — слабенький:

Pixar уже давно відмовилася від розробки такого комп'ютера, тож для всіх, із ким я розмовляв, лишалося загадкою, чим компанія займається зараз.

Крім того, Стів Джобс був найпомітнішою знаменитістю Кремнієвої долини, і тому ще більш кричущим виглядав той факт, що він не досягав успіху вже тривалий час — надто тривалий час. Його два останні продукти перед повним відстороненням від обов'язків у *Apple* у 1985 році — комп'ютер *The Lisa* та перша версія *Macintosh* — обидва стали комерційними провалами, а *NeXT Computer* чимало оглядачів характеризували як триумф зарозумілості над практичністю. Проект проголосили технологічним дивом, але він був не здатний конкурувати з апаратним забезпеченням *Sun Microsystems* чи *Silicon Graphics*, які продавали дешевше й більш придатне до суміщення обладнання. Дедалі більше Стів Джобс скидався на «вчорашні новини». Коли я розповідав друзям і колегам, що домовився про зустріч із ним щодо *Pixar*, найчастіше чув у відповідь: «Нащо воно тобі?» Та все ж я почувався заінтригованим, тому вирішив, що від зустрічі шкоди не буде. Тож довів почате до кінця — зателефонував до офісу Стіва Джобса, щоб домовитися про час.

Незважаючи на Стівову репутацію, я був у захваті від можливості особисто зустрітися з ним, хоча, щиро кажучи, не знав, чого очікувати. Чи доведеться зіштовхнутися з непередбачуваним тираном Кремнієвої долини, котрий обожнює принижувати співрозмовника, чи з блискучим генієм, який очолив революцію в галузі персональних комп'ютерів? Зустріч було призначено в претензійній штаб-квартирі компанії *NeXT Computer* у Редвуд-Сіті, Каліфорнія. Коли я прибув,

мене провели до кабінету засновника компанії. Підводячись з-за представницького стола, загромадженого книгами, Стів, одягнутий у свої фірмові сині джинси, чорну водолазку й снікери, всього на кілька років старший за мене, привітався так, наче чекав зустрічі зі мною роками.

— Заходьте, заходьте, — із неабияким ентузіазмом промовив він. — Я стільки всього маю вам розповісти.

Розмова не потребувала розігріву. Стів переходив з однієї теми на іншу, розповідаючи мені силу-силенну всього про *Pixar* — її історію, технологію, виробництво першого повнометражного фільму.

— Зараз готові лише кілька хвилин стрічки, — казав він, — але ви мусите їх побачити. Ви ще ніколи не бачили нічого подібного.

Ми відразу ж знайшли спільну мову. Майже годину я сидів навпроти Стіва, уважно слухаючи, як він схематично накидав ту роль, яку, він сподівався, я візьму на себе. Підприємець пояснив, що хоче знайти людину, яка відповідала б за ведення справ у *Pixar*, доки він сам був у *NeXT*, — людину, яка змогла б запустити бізнес, відпрацювати стратегію, зайнятися публічним продажем акцій компанії. Стів описував, як раніше *Pixar* здійснила революцію у сфері високоякісної комп'ютерної графіки, а зараз компанія сфокусувалася на виробництві свого першого повнометражного фільму.

Також він розпитав мене про освіту, сім'ю та кар'єру. Здавалося, він був приємно вражений тим фактом, що я вивчав право в Гарварді, був партнером у *Wilson Sonsini Goodrich & Rosati* — найбільшій юридичній фірмі Кремнієвої долини,

котра багато років тому займалася виведенням акцій *Apple* на продаж; тим, що я створив департамент нових технологічних трансакцій – перший такого типу, наскільки мені було відомо. Також Стівові було до вподоби, що в мене є власний досвід виведення акцій компанії на публічний продаж. Відчувалося, що він перевіряє мою особисту історію, виглядало на те, що йому було важливо, щоб я виявився відданою людиною. Я був радий, адже здавалося, що Стівові подобається почуте.

Розмова велася без зусиль. Та хоча між нами виникло безперечне взаєморозуміння, все ж мене гризло якесь занепокоєння. Якщо Джобс збирається вивести акції *Pixar* на публічний продаж, у нього мають бути серйозні міркування щодо бізнесових і стратегічних планів компанії. А проте він про них навіть не згадував. Я думав, чи варто запитувати про показники або бізнес-прогнози – хотілося би поглянути на цифри. Але Стів рухався за своїм планом питань, і я вирішив, що не час перебивати. Він оцінював мене, щоб вирішити, чи хоче він призначити ще одну зустріч. І зрештою Стів запитав:

– А чи могли б ви невдовзі відвідати *Pixar*? Я був би радий, якби у вас вийшло туди поїхати.

Мене це потішило. І я подумав: було б чудово бодай подивитися, що ж таке ця *Pixar*.

Але вже на півдорозі додому думки повернулися до проблемних питань бізнесу. Нам слід було їх обговорити, я мусив підштовхнути розмову до цієї теми. Нам вдалося налагодити контакт – кращий, ніж я міг собі уявити,